

Het Ierse festivalmysterie

Lucy Connelly bij Boekerij:

Het Ierse boekhandelsmysterie

Het Ierse festivalmysterie

LUCY CONNELLY

Het Ierse Festivalmysterie

DEEL 2

VAN DE SHAMROCK COVE-SERIE

Vertaald door Klaske Kamstra

ISBN 978-90-492-0851-6

ISBN 978-94-023-2748-9 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Death by the Book*

Vertaling: Klaske Kamstra

Omslagontwerp: Johannes Wiebel – Punchdesign

Omslagbeeld: © Adobe Stock

Productie Nederlandse editie: Deul & Spanjaard, Groningen

First published in the English language in 2024 by Storyfire Ltd, trading as Bookouture. Lucy Connelly has asserted her right to be identified as the author of this work.

© 2024 Lucy Connelly

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Scott Pierce, dank je wel dat je
mijn vriend wilde zijn. Je wordt gemist.

*'Een huis zonder boeken is
als een lichaam zonder ziel.'*

Marcus Tullius Cicero

Ik had nog nooit iemand met een blik vermoord, maar bij schrijver James Brandt heb ik een serieuze poging gedaan. Het was al de derde keer dat hij me beledigde sinds we op de eerste dag van het SCLF, het *Shamrock Cove Literary Festival*, bij elkaar in een panel zaten. We bespraken het verschil tussen moordmysteries en thrillers. Ik had opgemerkt dat enkele van mijn favoriete boeken een combinatie van beide genres waren.

James vond zo'n mengvorm maar niks en deed erg zijn best om dat aan de hand van mijn boeken te illustreren. Vervolgens bleef hij dooremmeren over de inferioriteit van populaire lectuur, zeg maar alle boeken waarvan er meer dan duizend over de toonbank gaan. Dus vandaar dat ik hem probeerde dood te kijken.

Verdorie. Hij ademt nog.

Hoewel hij aan deze kant van de oceaan, en met name in Ierland, een redelijk gevierd schrijver was, haalde hij mijn verkoopcijfers bij lange na niet. Wat ik overigens nooit hardop zou zeggen.

Maar ik kon het wel denken.

Ik keek even naar mijn zus Lizzie, die de discussie leidde. Met haar hoge, rommelige knotje en witte blouse met kokerrok zag ze eruit als een bibliothe-caresse. Met opgetrokken wenkbrauwen en een doordringende blik keek ze zijn kant op. Haar blauwe ogen schoten vuur. Ik had groenige ogen en een andere kleur haar, maar voor de rest leken we als twee druppels water op elkaar. Ik vond het geweldig dat mijn tweelingzus het voor me opnam. Ze was altijd mijn steun en toeverlaat geweest, in het dagelijks leven én in mijn leven als schrijver.

Toen hij eindelijk zijn mond hield, keek ze op haar horloge. 'Nou, we zijn door onze tijd heen,' zei ze. 'Graag een applaus voor ons panel.'

Het was nog dik tien minuten voor de officiële eindtijd, maar waarschijnlijk was ze zijn eindeloze gewauwel over zijn eigen boeken, de enige

die echt het lezen waard waren, nu gewoon beu. Ik had er in elk geval genoeg van.

Er klonk een daverend applaus in de bibliotheek van Shamrock Cove, een van de vele locaties waar iets te doen was in het kader van het literaire festival waarvan mijn zus medeorganisator was. Als eigenaar van de plaatselijke boekhandel *Leabhair agus Seaniarsmaí* (dat is Gaelic voor 'boeken en antiquiteiten') had ze het festival als een kans gezien om nieuwe klanten te trekken. Dat was gelukt. Maar ze had er natuurlijk geen rekening mee gehouden dat de belangrijkste gastspreker, James Brandt, echt een vreselijke man was. De literaire commissie had hem al uitgenodigd voordat zij de organisatie op zich had genomen, en hij was een ongelooflijke etterbak gebleken.

Hij was niet tevreden met zijn verblijf in de karakteristieke Shamrock Cottage en was ook niet blij met de signeersessie die voor de volgende dag in de middag gepland stond. Hij signeerde bij voorkeur in de ochtend.

Ik had in mijn hele schrijversbestaan nog nooit zo'n diva ontmoet, en dat wilde wat zeggen. Ik was al heel wat jaren schrijver en kende honderden auteurs.

Hij wilde Lizzie zo voorbijlopen, maar ze legde een hand op zijn schouder.

'Meneer Brandt, ik zou het fijn vinden als u zich tijdens dit festival wat respectvoller tegenover uw collega-auteurs wilt opstellen. Het is nergens voor nodig om zo onbeleefd te zijn.' Ik was trots op haar, want mijn zus had een hekel aan confrontaties, maar nu sprak ze die zelfingenomen kwal aan op zijn gedrag.

'Ik heb geen idee waar je het over hebt,' zei hij, waarna hij haar opzij duwde en de bibliotheek via de zijdeur verliet.

Ze zuchtte en schudde haar hoofd.

'Hé, dank je, je hebt het in elk geval geprobeerd,' zei ik.

Ze grijnsde. 'Hij mag blij zijn dat ik tijdens de paneldiscussie niet ben opgesprongen om hem zijn nek om te draaien. Wat een vervelende flapdrol. Ongelooflijk toch, zoals hij over je boeken praatte?'

Ik haalde mijn schouders op. 'Ik kan wel tegen een stootje, hoor.' Al zag

ik niet voor me hoe we nog negen van zulke dagen moesten doorkomen. In Shamrock Cove gingen ze er prat op dat hún literaire festival maar liefst tien dagen duurde. Wat mij betreft waren dat er ongeveer negen te veel.

Ze gromde. ‘Precies. Daarom probeerde je hem te vermoorden met je dodelijke blik.’

‘Vermoorden? Wie?’ vroeg Lolly O’Malley, een van onze burens van Hidden Way Court, kortweg het hofje. Ze droeg haar grijze haar in een paardenstaart en was gekleed in een lila broekpak. Ze deed me altijd denken aan een van de bloemen in haar tuin. Het hofje, zes zorgvuldig onderhouden rietgedekte cottages met stuk voor stuk een weelderige tuin, hoorde bij een kasteel en werd van het eigenlijke dorp gescheiden door een enorme vestingmuur. De onze hadden we geërfd van onze grootvader, een man die we nooit gekend hadden.

Wij woonden op nummer drie en Lolly op nummer zes. Ze was voor alle bewoners een soort grootmoeder en wij vonden haar een van de leukste mensen in heel Shamrock Cove. Het was een allervriendelijkst dorpje en de inwoners waren zo mogelijk nog vriendelijker. We woonden hier nog niet zo lang, maar waren al helemaal verknocht geraakt aan onze nieuwe stek in Ierland.

‘O, niemand, gewoon bij wijze van spreken,’ zei Lizzie vlug.

‘Hij was nogal onbeleefd,’ zei Lolly. Ze was in de zeventig en scherp van geest. ‘Als we volgend jaar weer auteurs uitnodigen, moeten we eerst goed kijken wat voor types het zijn. Ik laat onze Mercy door niemand beledigen. Hij had van mij een draai om zijn oren kunnen krijgen, die idioot.’

Ik glimlachte. ‘Dank je wel voor je steun,’ zei ik, ‘maar zoals ik al tegen mijn lieve zusje zei, ik kan goed incasseren.’

‘Dat zou niet nodig moeten zijn,’ zei Lizzie. ‘De bedoeling van een evenement als dit is dat het leuk is. Eigenlijk zou ik naar hem toe moeten gaan om met hem te praten.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Dat haalt niks uit,’ zei ik. ‘Hij luistert toch niet. Met een narcist valt niet te praten. Het enige wat je bereikt is dat jullie straks allebei boos en gefrustreerd zijn. Bovendien is het nu achter de rug en hoef ik niet nog een keer met hem in een panel te zitten. We kunnen het loslaten.’

Lizzie perste haar lippen op elkaar. 'Jij kunt het misschien loslaten, maar ik weet niet of ik dat kan.'

'Laten we eerst maar gaan lunchen,' zei ik met een blik op het festival-programma dat ik in mijn hand hield. 'Daar knappen we allemaal van op.'

Mister Poe, onze pup, zat op de grond en kefte een keer. Ons slimme, zwarte pluizenbolletje liet geen kans op een maaltje aan zich voorbijgaan.

'Kijk, Mister Poe is het met me eens. Bovendien heb je nog maar anderhalf uur tot de volgende signeersessie in de winkel,' zei ik tegen mijn zus.

Ik peinsde er niet over om haar in haar eentje naar het hol van die leeuw te laten gaan. James Brandt zou haar met huid en haar verslinden, en we moesten onze kostbare tijd niet aan hem verspillen.

Afgepeigerd stonden we die avond eindelijk weer voor nummer drie, onze eigen cottage. We gingen naar binnen, maar zodra we het licht aandeden, doofde het weer.

'Wat is er aan de hand?' vroeg Lizzie.

'Het licht is uitgegaan,' zei ik.

Ze zuchtte ongeduldig. 'Ja, dat zie ik ook wel. Kijk eens of het alleen bij ons is. De rekening is betaald. Althans, ik geloof het wel. Ik heb het erg druk gehad.' Ze deed de zaklamp van haar telefoon aan.

'Vast wel,' zei ik, 'maar ik kijk het even na.'

Hoewel het motregende, wat vrij normaal was in Ierland, stapte ik naar buiten. Scott, onze buurman, stond op zijn terras. Hij was computerprogrammeur. Met hem en zijn partner Rob waren we inmiddels dikke vrienden.

'Bij jullie ook alles donker?' vroeg ik. Al kon ik dat zo ook wel zien, want het hofje was in duisternis gehuld en Scott was nauwelijks te ontwaren.

'Ja,' zei hij. 'Ik wilde net gaan kijken of jullie ook zonder licht zaten.'

'Ja, wij ook.'

'O, nou ja, het zal zo wel weer aan gaan. Ik vermoed dat het stroomnet het

niet aankan door de vele bezoekers. Dat gebeurt tijdens het hoogseizoen altijd wel een paar keer, maar het duurt nooit lang.'

Hij had het nog niet gezegd of de lichten sprongen weer aan.

'Zie je wel!' zei hij. 'Welterusten, Mercy.'

'Trusten.'

Na een lange dag leuk en aardig doen tegen fans was ik inderdaad aan wat rust toe.

De volgende dag – ik was in de boekwinkel en net klaar met signeren – kwam een blonde vrouw wiebelend op hoge hakken op de tafel afgestevend.

'Waarom zit u hier nog steeds?' vroeg ze.

Onbeschoft.

'Ik ben net klaar met signeren.'

'Nou, de signeersessie van mijn cliënt begint al over een uur en dan moet ik de boel hier klaar hebben. U moet hier dus zo snel mogelijk weg en die tafel moet leeg.'

Ik schraapte mijn keel. 'Laat me raden. U bent de agent van James Brandt.' Toch gek hoe onbeschofte mensen elkaar soms feilloos wisten te vinden.

'Ja. Maar ik moet opschieten. Waar is die vrouw van de boekhandel? Ze zou hier bovenop moeten zitten. De tafel had twintig minuten geleden al vrij moeten zijn. Ik heb het nog zo tegen haar gezegd.'

'Die vrouw is mijn zus en ze zit overal bovenop,' zei ik. 'We hebben de fans beloofd dat alle boeken gesigneerd worden. Dat maakt dit festival zo bijzonder, hè, dat de auteurs zo toegankelijk zijn – en James is hier niet de enige auteur.'

Haar kaken verstrakten. 'Maar hij is eregast en de belangrijkste schrijver.' Ze duwde de vijf boeken die nog op de tafel lagen naar me toe.

Ik pakte ze op terwijl Lizzie kwam aangerend.

'Is James er al? We lopen wat uit,' zei ze.

‘Hij kan hier elk moment zijn,’ zei de vrouw. ‘Daarom wil ik dat ze als de wedeweerga plaatsmaakt.’

Lizzie nam het stapeltje van me over. ‘U moet Sebrena Walker zijn, zijn literair agent. Wacht, dan leg ik deze even weg en pak ik de titels die we voor James klaar hebben liggen. Ze staan buiten al in de rij om hun boeken door hem te laten signeren.’

‘Hij signeert niet langer dan een uur, dus ik zou maar opschieten,’ zei Sebrena.

‘Kun jij Caro bij de kassa gaan helpen?’ vroeg Lizzie aan mij. ‘Ik ga hier helpen de boel klaar te zetten.’ Ze zei het beleefd, maar aan haar gefronste wenkbrauwen zag ik dat de vrouw haar op de zenuwen werkte.

‘Zeker weten? Ik vind het geen probleem om er wat van te zeggen,’ fluisterde ik.

Ze schudde haar hoofd. ‘Ik red me wel,’ fluisterde ze terug.

Ik knikte. Als ik zou zeggen wat ik dacht, zou ik mijn zus alleen maar stress bezorgen, en dat was het laatste wat ze kon gebruiken. Ik verbeet me en liep naar het voorste deel van de winkel.

Een minuut of twintig voordat de signeersessie moest beginnen was de eregast nog altijd niet gearriveerd.

Sebrena had de telefoon aan haar oor en wees intussen naar mijn zus.

Ik liep erheen om te kijken wat er aan de hand was.

‘Wat is er?’ vroeg ik aan Lizzie.

‘James had er een kwartier geleden al moeten zijn. Sebrena krijgt hem niet aan de telefoon en hij reageert niet op haar berichtjes.’

Sebrena stopte de telefoon in de zak van haar lichtroze pak. Haar getoupeerde blonde haar deed me denken aan de bij sommige Texaanse vrouwen nog steeds populaire suikerspincoûpe uit de jaren zeventig. ‘U moet hem gaan halen,’ zei ze. ‘Ik moet hier de boel in orde maken.’

Ik deed mijn mond al open om te zeggen dat ze hem zelf maar moest gaan halen, maar Lizzie schudde haar hoofd. Ze had die fronsrimpel tussen haar ogen, en dat betekende dat ze geïrriteerd was.

‘Ga je even mee?’ vroeg ze. Ik was doodmoe. Signeersessies putten me uit, omdat een heleboel mensen iets van me moesten, terwijl ik van nature introvert ben. Het liefst zat ik thuis lekker in mijn eentje in mijn yogalegging en grote sweater aan mijn bureau te schrijven. Maar tegen mijn zus kon ik nooit nee zeggen.

Bovendien was James niet aardig en ik was nogal beschermend als het om mijn zusje ging. Ze had het afgelopen jaar zoveel traumatische dingen meegemaakt en daarom deed ik mijn best om haar het leven wat makkelijker te maken. Onze verhuizing naar Ierland was daar een voorbeeld van en het was een van de beste beslissingen ooit gebleken.

Afgezien dan van die keer dat we het met een moordenaar aan de stok hadden gekregen. Maar voor de rest leidden we hier een idyllisch bestaan.

Ik zuchtte en knikte.

Niet veel later zaten Lizzie, Mister Poe en ik in mijn SUV. Die stond altijd voor de boekhandel, omdat er aan het hofje geen parkeergelegenheid was. Ik startte de auto en begon aan de klim naar de kliffen en de cottage waar James verbleef.

Shamrock Cove, met zijn stenen huizen en ook dikwijls in de meest uiteenlopende vrolijke kleuren geschilderde panden, liep door tot aan de kliffen. Ik had best veel gereisd, maar dit was verreweg het mooiste dorp dat ik ooit had gezien.

Vanwege het adembenemende uitzicht over zee waren zelfs op de kliffen al even kleurige zomerhuisjes gebouwd.

James had geklaagd over zijn accommodatie, maar ook dit schilderachtige natuurstenen huis met prachtige tuin en bloembakken in de vensterbanken, bood uitzicht op zee en was zeer gewild. Het was sprookjesachtig mooi.

‘Wat een leuk huis!’ zei Lizzie. ‘Hoe kun je dit nou niet geweldig vinden?’

‘Zeg dat wel, maar hij is een chagrijn. Ik betwijfel of hij het in een vijfsterrenhotel met alle luxe en comfort wel naar zijn zin kan hebben. Hij is gewoon

zo'n type dat altijd klaagt en ruziemaakt.' Ik had al snel in de smiezen wat voor man hij was. Hij was zelfzuchtig, zelfingenomen en narcistisch. De festivalorganisatie had van alles voor hem kunnen regelen, maar het was toch nooit goed geweest.

'Gaaf het? Ik heb het gevoel dat het allemaal ontzettend stressvol voor je is geweest,' zei ik zacht.

Ze haalde haar schouders op. 'Met deze gast en zijn agent is het even doorbijten, maar verder is het vooral leuk. En de verkoop loopt veel beter dan verwacht. Ik heb me zorgen gemaakt over de winkel en hoe het zou gaan tot het zomerseizoen, wanneer de toeristen komen. Maar de afgelopen dagen hebben we goed gedraaid. Dus een paar vervelende mensen moet ik dan maar op de koop toe nemen.'

'Ja, alleen deze gast is veel erger dan gewoon vervelend.'

Ze lachte. 'We nodigen hem niet nog een keer uit. Daar was Lolly gisteravond tijdens ons tussentijds overleg heel duidelijk over.'

Ik glimlachte. Ik was fan van Lolly.

We liepen naar de boogvormige voordeur en Lizzie klopte aan.

Geen reactie.

Ze klopte nog een keer.

Niets.

'Meneer Brandt? Ik ben het, Lizzie McCarthy van het festival. Ik kom u ophalen voor uw signeersessie.'

Vogelgezang hoorden we, verder niets. Door de wind van zee voelde het altijd wat koud aan. We rilden allebei op hetzelfde moment. Ik had mijn schrijversuniform voor buitenshuis aan: donkere spijkerbroek, witte blouse en zwart colbert. Mijn zus droeg een twinset.

'Zou hij al weg zijn en zijn we hem misgelopen?' vroeg ze. 'Misschien is hij ergens in het dorp.'

'Zijn auto staat er nog.' Ik wees naar de Mercedes. 'En we zijn op weg hiernaartoe niemand tegengekomen.'

'Hij kan lopend zijn gegaan.'

Mister Poe piepte en krabbelde aan de deur. Vervolgens keek hij me ver-

wachtingsvol aan. Er was iets wat hem onrustig maakte. We hadden al wel gemerkt dat onze hond een sterk intuïtief vermogen had en dat was goed van pas gekomen, vooral met Lizzie. Hij had haar door de donkere periodes gesleept door simpelweg schattig te zijn en met haar te kroelen wanneer ze hem het hardst nodig had.

Van de paniekaanvallen waar Lizzie veel last van had gehad voordat we naar Ierland kwamen, was tegenwoordig weinig meer te merken, dankzij Mister Poe.

Ik was dol op de kleine pluizenbol en was hem dankbaar dat hij altijd op Lizzie lette. Het was alsof hij begreep wat ze doormaakte.

‘Even aan de deur voelen,’ zei ik en ik gaf zijn riem aan Lizzie.

‘Maar stel dat hij binnen is. Misschien is hij zich net aan het omkleden.’

‘Of hij slaapt, en dan moeten we hem wakker maken.’

Ze haalde diep adem. ‘Oké.’

Ik draaide de koperen klink in het midden van de deur om, die vervolgens met een lang krakend geluid openging. Mister Poe wilde al naar binnen gaan.

‘Blijf,’ zei ik met een vinger op hem gericht.

Hij zuchtte, maar gehoorzaamde. Er bestond gewoon geen betere hond dan hij.

Ik stapte naar binnen, maar bleef meteen staan.

Lizzie gluurde over mijn schouder. ‘O, nee!’ riep ze.

Ik kon het haar niet kwalijk nemen. Mijn maag keerde zich om van ontzetting.

Daar lag, onder een boekenkast, en heel erg dood zo te zien, James Brandt.

Zodra ik zijn pols had gecheckt en geen hartslag voelde, pakte ik mijn mobiel uit mijn zak en belde het alarmnummer. De telefoon ging amper over voordat Kieran, onze plaatselijk inspecteur, opnam.

‘Wat heb je nu weer uitgespookt?’ zei hij grappend, maar mijn antwoord zou hij vermoedelijk niet zo grappig vinden. Kieran en ik hadden een moeilijke start gehad hier in Ierland, maar de laatste tijd trokken we meer met elkaar op. Ik noemde het research, maar was ook erg op de inspecteur gesteld geraakt. En ik denk dat dat wederzijds was, want kennelijk had hij mijn hulp bij verschillende zaken nuttig gevonden.

‘We hebben een lijk gevonden,’ zei ik.

Stilte.

‘Je neemt me niet in de maling, hè?’

Ik schraapte mijn keel. ‘Helaas niet, nee. Het is James Brandt, de schrijver. Het ziet ernaar uit dat de boekenkast is omgevallen en dat hij eronder gekomen is. Ik vermoed dat hem dat fataal geworden is. Ik heb zijn pols gevoeld, maar er is geen hartslag, en er ligt een grote plas bloed rond zijn hoofd.’

Hij zuchtte. ‘Ik ben er over tien minuten. Wacht buiten, en nergens aankomen. Ik meen het. Nu niet proberen onderzoek te doen.’ Hij klonk anders dan ik van hem gewend was, indringender.

Nu slaakte ik een zucht. Hij wilde mij en mijn zus alleen maar beschermen, én de mogelijke plaats delict natuurlijk. ‘Ik weet hoe het werkt.’

‘Wat zei hij?’ vroeg Lizzie, die in de deuropening stond. Ze zag bleek en bibberde, ook al was het bloedheet in het huis.

‘Dat we in de auto op hem moeten wachten. Ga jij maar alvast. Ik kom eraan.’

Ze fronste. ‘Je gaat niet rondneuzen, hè? De doodsoorzaak is duidelijk.’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Alleen even kijken, meer niet.’

‘Mercy, nee. Ik wil niet dat Kieran je in de bak gooit wegens ongeoorloofde nieuwsgierigheid.’

Ik wuifde haar weg. ‘Hij sluit me vast niet op. We zijn vrienden nu! Ga jij maar in de auto zitten. Ik ben zo klaar, echt waar.’

Vastbesloten om mijn belofte aan Lizzie na te komen, keek ik snel de kamer rond. Op tafel stonden twee kop-en-schotels en een theepot. Of hij was een rommelig type, of hij had kort voor zijn dood nog iemand op de thee gehad. Op tafel lagen twee manuscripten. Op het ene stond zijn naam, maar op het andere stond niets, geen auteur en geen titel.

Ik wilde het oppakken en doorbladeren, maar mocht natuurlijk geen vingerafdrukken achterlaten.

Ik zou altijd handschoenen op zak moeten heb. Ik had wel een papieren zakdoekje bij me, maar besloot het niet te gebruiken. Ik wilde niet per ongeluk eventuele vingerafdrukken uitvegen.

De keuken was aan kant en de waterketel was koud. Het tijdstip van overlijden moest hoe dan ook al even geleden zijn.

De slaapkamer was ook keurig. In het huis was niets bijzonders te zien, behalve een dode man op de vloer en een omgevallen boekenkast.

Waarschijnlijk was het een ongeluk geweest. Hij had geprobeerd een boek te pakken of iets dergelijks, en toen was de oude kast omgevallen en op hem terechtgekomen.

Maar hij had een merkwaardig blauw waas rond zijn mond. Dat zou kunnen wijzen op vergiftiging. Uit een test zou moeten blijken of dat zo was.

Nadat ik nogmaals alles in de kleine cottage was langsgelopen, ging ik bij Lizzie in de auto zitten.

‘Waar was je precies naar op zoek?’ vroeg ze.

‘Naar iets wat op een misdrijf zou kunnen wijzen,’ zei ik eerlijk. We hadden geen geheimen voor elkaar.

‘Maar het is toch duidelijk hoe hij is overleden? Die boekenkast was oud en loodzwaar, zo te zien.’

Ik knikte. ‘Dat is zo, maar ik vind het gewoon vreemd en te toevallig.’

‘Wat?’ vroeg ze. ‘Boeken als doodsoorzaak?’

‘Precies. Op enig moment in de afgelopen vierentwintig uur heeft hij nog bezoek gehad. Er stonden twee kopjes op tafel, maar de ketel was koud. Verder lagen er twee manuscripten op tafel. Blijkbaar was hij die aan het door-nemen. Of hij heeft ze aan iemand laten zien, dat kan ook.’

‘Hij was schrijver, Mercy. Ik weet dat je achterloopt met je volgende boek, maar je hebt zoiets als manuscripten, van die dingen die schrijvers geacht worden te maken.’

‘Haha. Heel grappig. Heeft Carrie je weer zitten appen?’ Carrie was mijn redacteur. Ze zouden het nooit toegeven, maar via Lizzie hield Carrie een oogje in het zeil. Ik was daar dan zogenaamd verontwaardigd over, maar eigenlijk vond ik het wel schattig. Samen probeerden ze zo een beetje op me te letten, al sinds ik zo’n vijftien jaar geleden als pas afgestudeerde naar New York was verhuisd.

Ze haalde haar schouders op.

‘Even voor de goede orde, ik loop niet achter. Ze wilde alleen maar de eerste helft van het boek alvast zien, maar de vorige keer heeft ze een half af boek aan het marketingteam gegeven, dus stuur ik haar nooit meer iets wat niet helemaal klaar is.’

Oké, de waarheid was dat ik nog maar een derde van het boek af had. Mijn excuus daarvoor was dat ik het druk had gehad met het festival van mijn zus. Maar ik zou zorgen dat het op tijd af kwam, zodra dit allemaal achter de rug was.

‘Als jij het zegt,’ zei Lizzie alsof ze me niet geloofde.

Een paar minuten later kwamen inspecteur Kieran O’Malley en zijn rechterhand Sheila de oprit van de cottage opgereden.

Hij droeg een kabeltrui en een spijkerbroek. Ik zou het nooit hardop zeggen, maar ik vond hem best knap, op een stoere manier.

Ik liet het raampje zakken. ‘Blijf in de auto,’ zei hij. ‘Ik wil nog met jullie praten.’

‘Volgens mij is hij niet blij met ons,’ zei Lizzie.

‘Volgens mij ook niet, maar wij kunnen het ook niet helpen dat we een lijk hebben gevonden.’ Nu ik de inspecteur wat beter kende, wist ik ook hoe seri-

eus hij zijn plicht als wetshandhaver nam. Het baarde hem natuurlijk zorgen dat wij een lijk hadden gevonden in een dorp waar criminaliteit een zeldzaamheid was.

Lizzie rilde. 'Ik moet echt terug naar de boekhandel. Die arme Caro wordt gillend gek met al die mensen die staan te wachten op een dode man.'

'Bel haar anders even' opperde ik.

'Om wat te zeggen? Dat we onze eregast onder een boekenkast hebben gevonden? Ik heb het gevoel dat Kieran dat niet erg op prijs zal stellen.'

Ik trok een bedenkelijk gezicht. 'Goed punt. Maar je moet haar laten weten dat hij niet komt. Buiten de winkel stond al een hele rij mensen te wachten. Misschien moet je zeggen dat hij verhinderd is.'

'Ik stuur haar een berichtje dat hij niet kan komen. Dan hoef ik niet honderd vragen te beantwoorden, die ik geheid ga krijgen als ik bel. Ik vraag me af of het snel is gegaan,' zei ze, en ze huiverde weer. 'Stel je voor dat hij heel langzaam is bezweken onder die vracht boeken. Wat een afschuwelijke gedachte.'

Dat was het zeker. 'Hij was geen aardige man, maar je hebt gelijk. Dat zou een akelige dood zijn geweest.'

Als hij tenminste echt zo aan zijn einde was gekomen. Het was een oude boekenkast, maar hij was een fit ogende man van begin vijftig. En een verbeteren chagrijn als hij zou zich er heus onderuit hebben weten te werken.

Door dat lichtblauw rond zijn lippen vroeg ik me af of er op een of andere manier kwade opzet in het spel was. Dat hij misschien eerst vergiftigd was en vervolgens, half verdoofd, de boekenkast over zich heen had getrokken.

Tenminste, zo zou het tafereel zich in mijn schrijversbrein hebben afgespeeld.

Er was alleen één probleem. James' dood was geen fictie. Dit was niet de eerste keer dat ik een lijk vond, maar het was niet zo dat er daardoor gewenning optrad.

Kieran kwam weer naar buiten. Ik liet het raampje weer zakken.

'Wat kwamen jullie hier doen?' vroeg hij. Hij had zijn notitieblok in de aanslag.

‘We kwamen hem ophalen voor zijn signeursessie bij ons in de winkel,’ begon Lizzie.

‘Maar hij reageerde niet, dus heb ik toch maar even aan de deur gevoeld. En toen lag hij daar,’ zei ik, haar zin afmakend.

‘Hebben jullie op weg hiernaartoe iemand gezien of zijn jullie iemand tegengekomen?’

‘Nee,’ zei ik. ‘Waarom vraag je dat? Het lijkt erop dat hij zelf per ongeluk de boekenkast over zich heen heeft getrokken.’

‘Dat klopt, maar hij heeft iemand op bezoek gehad. Ik hoopte dat jullie me misschien konden zeggen wie dat geweest is.’ Kieran had de kopjes blijkbaar ook gezien.

‘We hebben niemand gezien toen we naar boven reden,’ zei Lizzie. ‘Weet je hoelang hij daar zo gelegen heeft?’

‘Dat zal de lijkschouwer moeten vaststellen,’ zei hij. ‘Het forensisch team is onderweg.’

‘Het forensisch team? Dus je denkt dat er iets niet in de haak is?’

Hij trok zijn wenkbrauwen op. ‘Dat heb ik niet gezegd. Sheila zegt dat hij een bekende schrijver was, maar minder populair dan jij. Ik volg de procedures, zodat mijn superieuren weten dat we gedaan hebben wat we moesten doen.’

Had hij me tussen neus en lippen door een compliment gegeven over mijn populariteit? Ik verborg mijn glimlach achter een geveinsd kuchje. ‘Klinkt logisch,’ zei ik. ‘Wat denk jij van die twee manuscripten op tafel?’

‘Hoe bedoel je? Hij was schrijver,’ zei hij.

‘Klopt. Alleen op het ene stond zijn naam, op het andere niet. Misschien hielp hij iemand met schrijven en was hij zijn of haar werk aan het bekijken. Hoewel –’

‘Wat?’ Hij keek me aan alsof hij wilde zeggen: *voor de draad ermee*.

‘Hij was niet zo’n aangename man,’ zei ik eerlijk. ‘Hij was de botheid zelve zeg maar. Ik kan me niet voorstellen dat hij bereid was iemand te helpen. Dat klinkt ongepast, ik weet het, maar hij had nogal een ego.’

Kwaadspreken over de doden was niet aardig, maar Kieran moest weten

hoe het zat. Lizzie en ik hadden maar kort in James' aanwezigheid vertoefd en wij hadden al moordneigingen gekregen. Wie weet hoeveel anderen hij had geschoffeerd.

'En?'

'Het papier van dat naamloze manuscript leek ouder dan dat van het andere. Alsof het jaren in een doos heeft gelegen. En dat hij een andere auteur helpt met een roman zie ik niet voor me. Hij leek me niet het hulpvaardige type.'

'Zo te horen was je geen groot fan van hem,' zei hij, en toen keek hij me aan met de argwanende blik die ik inmiddels van hem kende. Niet dat hij dacht dat ik de man iets had aangedaan, maar wel dat ik meer wist dan ik net had verteld.

'Nu niet zo beginnen,' zei Lizzie. 'We zijn hier alleen maar naartoe gestuurd om te kijken waar hij bleef. We hebben hem niet vermoord.'

'Dat denkt hij ook niet,' zei ik. 'Toch?'

'Nee. Ik denk niet dat jullie hem vermoord hebben. Ik wil alleen alle feiten hebben.'

'Als je de situatie om een of andere reden niet vertrouwt, moet je misschien met zijn literair agent gaan praten. Zij heeft ons hierheen gestuurd. Terwijl ze hem in mijn optiek zelf had moeten ophalen, maar met een smoesje liet ze ons dat doen'

'Hoe heet ze?'

'Sebrena Walker,' zei Lizzie. 'Ze was ook niet erg aardig.'

'En waar kan ik haar vinden?'

'Ze is in de boekhandel gebleven. Ze maakte alles klaar voor James' signeursessie vanmiddag.'

'Mogen we nu gaan?' vroeg ik. 'Lizzie moet terug naar de winkel. Het is een heksenketel vanwege het literair festival.'

'Denk je dat we de rest van het festival moeten afblazen?' vroeg Lizzie. 'Ik bedoel, onze eregast is dood. Het lijkt me niet gepast het nog door te laten gaan. Ik moet de commissieleden bellen. Wat is er nou precies gebeurd, kun je me dat vertellen?'

‘Daar kan ik je niet mee helpen. Ik kan alleen zeggen dat vanaf nu het onderzoek loopt,’ zei hij. ‘Ik rijd achter jullie aan naar het dorp. Ik moet zijn agent spreken en zijn nabestaanden zien te vinden. Wat het vervolg van het festival betreft, daarvoor moet je bij mijn grootmoeder zijn. Al zie ik geen reden waarom je het zou moeten afgelasten. Ik heb begrepen dat jullie nog meer auteurs op het programma hebben staan.’

Zijn portofoon bliepte. ‘Wacht even. Ik moet nog even naar Sheila. Ik ben zo terug.’

We wachtten een paar minuten.

‘Rijden jullie maar achter mij aan,’ zei hij toen hij weer naar buiten kwam. Hij sprong in zijn surveillancewagen en wij hobbelden braaf achter hem aan. Terug in het dorp moesten we een paar blokken verderop parkeren, want voor de boekhandel was het een drukte van jewelste.

Ik draaide me om naar Lizzie. ‘Gaaf het? Dit soort toestanden komen bij jou harder binnen dan bij mij. Ik kan het van je overnemen in de winkel als je graag alleen wilt zijn.’

Ze was nog steeds bleek en misschien zelfs in shock. Hoewel ze sterker was geworden sinds we in Ierland woonden, had Lizzie het afgelopen jaar veel te verstouwen gehad, waaronder het overlijden van onze moeder en het verlies van haar aanstaande man en zijn dochtertje. We waren hierheen gekomen in de hoop dat ze haar leven opnieuw kon opbouwen en dat grote verdriet achter zich kon laten. Niet dat het ooit helemaal weg zou zijn. Zo nu en dan zag ik haar in een waas van verdriet de tuin in staren en dan brak mijn hart.

Pas de laatste paar weken, toen ze druk bezig was met het festival, deed ze me weer een beetje denken aan de positieve, optimistische zus die ze altijd was geweest.

‘Nee. Ik blijf liever bezig. En trouwens, wil je er niet bij zijn als Kieran de agent ondervraagt? Stel dat het geen ongeluk was en dat zij haar cliënt heeft vermoord? Zo op het oog leken ze twee handen op één buik, maar wie weet?’

Ik glimlachte. Ze zou het nooit toegeven, maar haar nieuwsgierigheid was gewekt. In dat opzicht waren we precies hetzelfde.